

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **KOVOFINIŠ a. s.**, IČO 48154270
sídlem Podolí 600, 584 01 Ledec nad Sázavou
zastoupený advokátem Mgr. Ľubomírem Vdovcem
sídlem Hlinky 135/68 , 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 5. 2017, č. j. 22015/17/5000-10480-809735, a č. j. 22017/17/5000-10480-809735

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 5. 2017, č. j. 22015/17/5000-10480-809735, a č. j. 22017/17/5000-10480-809735, **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 25 602 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Ľubomíra Vdovce do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2014, č.j. 21313/14/5000-24700-711175, žalovaný zamítl odvolání žalobce (tehdy ještě s obchodní firmou „AQUACOMP HARD s. r. o.“) a potvrdil platební výměr č. 18/2014 na odvod za porušení rozpočtové kázně vydaný Finančním úřadem pro Kraj Vysočina (dále též „správce daně“) dne 16. 1. 2014 pod č. j. 154646/14/2900-04703-603003. Tímto platebním výměrem správce daně uložil žalobci odvod do Národního fondu ve výši 9 833 730 Kč.
2. Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2014, a č.j. 21314/14/5000-24700-711175, pak žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr č. 17/2014 na odvod za porušení rozpočtové kázně vydaný správcem daně dne 16. 1. 2014 pod č. j. 154354/14/2900-04703-603003. Tímto platebním výměrem správce daně uložil žalobci odvod do státního rozpočtu ve výši 1 735 364 Kč.
3. Správce daně v odůvodnění platebních výměrů shodně uvedl, že v roce 2009 bylo v rámci Operačního programu Podnikání a inovace rozhodnuto o poskytnutí dotace žalobci ve výši 11 736 047 Kč, kryté z 15 % ze státního rozpočtu a z 85 % ze strukturálních fondů. Dotace byla připsána na žalobcův účet dne 21. 4. 2011. Po provedené daňové kontrole správce daně učinil čtyři zjištění. Zjištění č. 1 se týkalo výběrového řízení „*Stavební práce k úpravě výzkumného pracoviště*“. Výběrového řízení se coby uchazeč účastnila i společnost GLOST, s. r. o. Dle výpisu z obchodního rejstříku byl v průběhu výběrového řízení jedním ze společníků této společnosti Ing. J. Z., a to s obchodním podílem 35 %. Tato osoba byla ovšem současně osobou blízkou předsedy hodnotící komise Ing. M. Z. (jednalo se o vztah otec–syn). Ing. M. Z. tak byl spjat s uvedeným uchazečem. Tato skutečnost mohla ovlivnit výběr dodavatele. Výběrové řízení tudíž nelze hodnotit jako objektivní a transparentní. Tím došlo k porušení bodu 4 Pravidel pro výběr dodavatelů a tedy k porušení podmínky uvedené v čl. II bodu 2d) Hlavy I Obecná část Podmínek poskytnutí dotace (jež byly nedílnou součástí Rozhodnutí o poskytnutí dotace, ve znění Dodatku č. 1). Zároveň tímto neoprávněným použitím prostředků ze státního rozpočtu a z Národního fondu ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 29. 12. 2011 (dále též „rozpočtová pravidla“), došlo ke dni 21. 4. 2011 k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Podle čl. VIII odst. 4 Podmínek poskytnutí dotace má být takové porušení rozpočtové kázně postiženo odvodem ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Peněžní prostředky na předmětnou akci, u níž nebylo výběrové řízení provedeno objektivně a transparentně, byly poskytnuty ve výši 994 093 Kč.
4. Zjištění č. 2 se týkalo výběrového řízení „*Kompletní dodávka technologického zařízení pro výzkumné pracoviště*“. Výběrového řízení se coby uchazeči účastnily i společnosti KOVOFINIŠ KF, s. r. o. (posléze KOVOFINIŠ s. r. o.), a ENVICOMP s. r. o. Dle výpisu z obchodního rejstříku byl v průběhu výběrového řízení jedním z jednatelů a zároveň jedním ze společníků společnosti ENVICOMP s. r. o. (s obchodním podílem 24 %) předseda hodnotící komise Ing. M. Z. Dále dle výpisu z obchodního rejstříku byl v průběhu výběrového řízení jedním z jednatelů společnosti KOVOFINIŠ KF, s. r. o., Ing. J. Z. Tato osoba byla ovšem současně osobou blízkou předsedy hodnotící komise Ing. M. Z. (jednalo se o vztah otec–syn). Ing. M. Z. tak byl spjat s uvedenými uchazeči. Tato

skutečnost mohla ovlivnit výběr dodavatele. Výběrové řízení tudíž nelze hodnotit jako objektivní a transparentní. Tím došlo k porušení bodu 4 Pravidel pro výběr dodavatelů a tedy k porušení podmínky uvedené v čl. II bodu 2d) Hlavy I Obecná část Podmínek poskytnutí dotace. Zároveň tímto neoprávněným použitím prostředků ze státního rozpočtu a z Národního fondu ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel došlo ke dni 21. 4. 2011 k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Podle čl. VIII odst. 4 Podmínek poskytnutí dotace má být takové porušení rozpočtové kázně postiženo odvodem ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Peněžní prostředky na předmětnou akci, u níž nebylo výběrové řízení provedeno objektivně a transparentně, byly poskytnuty ve výši 10 575 000 Kč.

5. Podle zjištění č. 3 žalobce coby zadavatel pochybil ve výběrovém řízení „*Stavební práce k úpravě výzkumného pracoviště*“ tím, že nevyřadil nepřijatelnou a tudíž nevhodnou nabídku společnosti GLOST, s. r. o., s níž byl spjat předseda hodnotící komise Ing. M. Z. Nepřijatelnými jsou totiž i nabídky, které nesplnily zadávací podmínky z hlediska jiných požadavků zadavatele než na předmět veřejné zakázky. Nevyřazením nabídky uvedeného dodavatele žalobce porušil zásady objektivnosti a transparentnosti uvedené v čl. 1 bodu 1.2 Zadávací dokumentace, čímž nebyl dodržen bod 12 Pravidel pro výběr dodavatelů. Tím došlo k porušení podmínky uvedené v čl. II bodu 2d) Hlavy I Obecná část Podmínek poskytnutí dotace. Zároveň tímto neoprávněným použitím prostředků ze státního rozpočtu a z Národního fondu ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel došlo ke dni 21. 4. 2011 k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Podle čl. VIII odst. 4 Podmínek poskytnutí dotace má být takové porušení rozpočtové kázně postiženo odvodem ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Peněžní prostředky byly na předmětnou akci poskytnuty ve výši 994 093 Kč.
6. Dle zjištění č. 4 žalobce coby zadavatel pochybil ve výběrovém řízení „*Kompletní dodávka technologického zařízení pro výzkumné pracoviště*“ tím, že nevyřadil nepřijatelné a tudíž nevhodné nabídky společností ENVICOMP s. r. o. a KOVOFINIŠ KF, s. r. o., s nimiž byl spjat předseda hodnotící komise Ing. M. Z. Nepřijatelnými jsou totiž i nabídky, které nesplnily zadávací podmínky z hlediska jiných požadavků zadavatele než na předmět veřejné zakázky. Nevyřazením nabídek uvedených dodavatelů žalobce porušil zásady objektivnosti a transparentnosti uvedené v čl. 1 bodu 1.2 Zadávací dokumentace, čímž nebyl dodržen bod 12 Pravidel pro výběr dodavatelů. Tím došlo k porušení podmínky uvedené v čl. II bodu 2d) Hlavy I Obecná část Podmínek poskytnutí dotace. Zároveň tímto neoprávněným použitím prostředků ze státního rozpočtu a z Národního fondu ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel došlo ke dni 21. 4. 2011 k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Podle čl. VIII odst. 4 Podmínek poskytnutí dotace má být takové porušení rozpočtové kázně postiženo odvodem ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Peněžní prostředky byly na předmětnou akci poskytnuty ve výši 10 575 000.
7. Proti shora označeným rozhodnutím žalovaného žalobce brojil žalobami. Po jejich spojení ke společnému projednání zdejší soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 6. 12. 2016, č. j. 29 Af 75/2014-73 (dále též „zrušující rozsudek“), a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění soud nepřítakal žalobním bodům týkajícím se čistě procesních otázek. Dále konstatoval, že na institut odvodů za porušení rozpočtové kázně se nevztahují principy správního trestání. Ztotožnil se závěrem správních orgánů, že Ing. M. Z. vyplnil nepravdivě čestná prohlášení o nepodjatosti člena hodnotící komise ze

dne 6. 10. 2014. Se společnostmi GLOST, s. r. o., ENVICOMP s. r. o., a KOVOFINIŠ KF, s. r. o., jej pojil poměr (ať již přímý, či nepřímý prostřednictvím jeho otce) plynoucí z údajů uvedených v obchodním rejstříku. Shledal přitom, že vzhledem k podstatě institutu podjatosti již tyto údaje samy o sobě mohou vzbuzovat objektivní pochybnosti o nestrannosti dotčené osoby. Zároveň však zdůraznil, že je jinou otázkou, jaký reálný a posléze též právní dopad mohla mít uvedená skutečnost na transparentnost a objektivnost provedených výběrových řízení. V této souvislosti soud dospěl k závěru o nesprávnosti a nezákonnosti zjištění č. 3 a č. 4. Ve vztahu ke zjištěním č. 1 a č. 2 pak shledal v nedostatečném odůvodnění závěru o stanovení odvodu ve výši 100 % poskytnutých dotací. Uvedl přitom:

„[58] Dospěje-li správce daně k závěru, že shledané pochybení vůbec mohlo ovlivnit výběrové řízení takovým způsobem, že lze hovořit o porušení rozpočtové kázně, musí následně případný odvod (není-li jeho výše výslovně upravena) podrobit poměření principem proporcionality. Zásada proporcionality se při rozhodování o porušení rozpočtové kázně uplatní v okamžiku určení výše odvodu za shledané pochybení tak, že výše odvodu musí být přiměřená okolnostem případu, rozsahu a závažnosti porušení povinností ze strany příjemce bez ohledu na objem zasažených finančních prostředků. I když se dané pochybení týká celé poskytnuté dotace, musí být ve výši odvodu proporcionálně zohledněno, jaké povinnosti příjemce nedodržel, za jakých okolností a jaký vliv to mělo (či mohlo mít) na cíl podpořené akce.

[59] Shora uvedeným tezími správní orgány zjevně nedostály a automaticky považovaly na základě drobného pochybení zadavatele obě výběrová řízení za neobjektivní a netransparentní. [...]“

8. V nových řízeních se žalovaný v souladu se zrušujícím rozsudkem zabýval toliko zjištěními č. 1 a č. 2 (jež dále označoval jako „zjištění č. I“ a „zjištění č. II“), přičemž rozhodnutím ze dne 18. 5. 2017, č. j. 22015/17/5000-10480-809735, změnil platební výměr správce daně č. 17/2014 tak, že původně vyměřený odvod do státního rozpočtu ve výši 1 735 364 Kč nově stanovil ve výši 391 179 Kč. Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2017, č. j. 22017/17/5000-10480-809735, pak žalovaný změnil platební výměr správce daně č. 18/2014 tak, že původně vyměřený odvod do Národního fondu ve výši 9 833 730 Kč Kč nově stanovil ve výši 2 216 680 Kč. Původně vyměřené odvody za porušení rozpočtové kázně v souhrnné výši 11 569 094 Kč tedy žalovaný snížil na celkovou částku 2 607 859 Kč (22,54 % původně vyměřeného odvodu a zároveň poskytnuté dotace).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobách

9. Samostatně podané žaloby soud spojil ke společnému projednání. Žalobce v nich řadě konstatoval, že při výběru dodavatelů se nedopustil žádného porušení pro něj závazných pravidel. Hodnocení proběhlo dle předem známých a objektivních kritérií a zvítězily ekonomicky nejvýhodnější nabídky. Z titulu svého jednatelského oprávnění byl přitom v obou případech oprávněn rozhodnout Ing. J. Z., a to v souladu s Pravidly pro výběr dodavatelů a bez jakýchkoliv pochybností o transparentnosti a objektivnosti výběrových řízení. Z žádné závazné podmínky objektivně nevyplývalo nic, z čeho by žalobce byl schopen rozpoznat, že pokud Ing. Z. přizve do rozhodovacího procesu další 3 osoby, včetně svého syna, budou tím porušeny podmínky pro poskytnutí dotace a na celá výběrová řízení bude nahlíženo jako na netransparentní a neobjektivní.

10. V době realizace napadených výběrových řízení nebyla praxe Ministerstva průmyslu a obchodu při poskytování dotací tak přísná jako v dnešní době. Jak sdělil Řídící orgán Operačního programu Podnikání a inovace v průběhu daňového řízení, žalobce postupoval při vyhlášení výběrových řízení v rámci předmětného projektu dle Pravidel pro výběr dodavatelů, kdy byly vybrány ekonomicky nejvýhodnější nabídky, a zásadním způsobem neporušil Podmínky poskytnutí dotace.
11. Žalobce dále namítl, že žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení případu, a to z hlediska jeho podřazení pod zákonnou normu. Dovodil, že žalobce porušil § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Z obsahu rozhodnutí však plyne, že podle žalovaného žalobce porušil podmínku uvedenou v Podmínkách poskytnutí dotace. Správně by se tak mělo jednat o porušení povinností stanovených rozhodnutím o poskytnutí dotace ve smyslu § 44 odst. 1 písm. j) rozpočtových pravidel.
12. Nesprávný je dle žalobce též závěr žalovaného o neoprávněném použití prostředků. Neoprávněnost použití finančních prostředků žalobcem žalovaný nikdy v řízení neprokazoval a ani neprokázal. Neoprávněné použití prostředků je třeba chápat tak, že příjemce užije finanční prostředky jinak než pro účel poskytnuté dotace. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je z hlediska podřazení jednání pod § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel rozhodné, zda poskytnuté finanční prostředky byly použity na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu. Tak tomu v nyní projednávané věci bylo, přičemž žalovaný neprokázal opak.
13. Žalobce dále namítl, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor krajského soudu a nesprávně tudíž věc posoudil. Krajský soud v bodě 58 předchozího rozsudku zavázal žalovaného k tomu, aby se zabýval tím, zda v daném případě jde o kvalifikované porušení rozpočtové kázně. K tomu poskytl závazné vodítko, podle něhož měl žalovaný posoudit, zda šlo o pochybení způsobilé ovlivnit výběrové řízení (myšleno výběr dodavatele) a současně dosahující určité intenzity. Tento závazný právní názor žalovaný nerespektoval. Má-li přitom žalovaný postupovat proporcionálně, musí poměřit zjištěné pochybení s dosažením účelu poskytnuté dotace. Pokud se jedná pouze o porušení povinnosti ryze formálního charakteru nemající vliv na účel dotace, nemůže se jednat o kvalifikované porušení rozpočtové kázně. V tomto ohledu krajský soud uvedl, že se žalobce dopustil dílčího pochybení spočívajícího ve formální podjatosti jednoho ze členů hodnotící komise, která navíc žalobcem nemusela být ani ustavována. Je zřejmé, že žalobce se nedopustil takového pochybení, které by mohlo být považováno za kvalifikované porušení rozpočtových pravidel. Takový závěr však žalovaný neučinil.
14. Podle žalobce přitom v daném případě nebyla dána ani potencialita ovlivnění výběrového řízení. Žalovaný i krajský soud sice uvedli, že dané výběrové řízení nepodléhá zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, přesto je v tomto právním předpisu třeba hledat paralelu. Zákon o veřejných zakázkách umožňuje uložit sankci nebo nápravné opatření pouze tehdy, pokud jednání zadavatele bylo způsobilé „*ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky*“ a nikoliv tam, kde by bylo způsobilé „*ovlivnit zadávací řízení*“. Jde přitom o zásadní rozdíl z hlediska případného výsledku vedeného správního řízení. V nyní projednávané věci byl uložen odvod za „*ovlivnění výběrového řízení*“, aniž by však toto mělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky.
15. Úvahy, zda pochybení žalobce mohlo mít vliv na výběr dodavatele, tedy na výběr nejvhodnější nabídky, by mohly být podkladem pro učinění daného závěru pouze do té

doby, než by byl znám výsledek výběrového řízení. V situaci, kdy je zřejmé, kdo se stal vítězem výběrových řízení, byl žalovaný povinen posoudit již to, zda k takovému ovlivnění skutečně došlo, nikoliv se zabývat potencialitou ovlivnění. V daném případě však zvítězily nejvýhodnější nabídky. Pochybení žalobce na výběr dodavatele nemělo žádný vliv. Tuto zásadní skutkovou okolnost žalovaný zcela pominul. Žalovaný konstatoval (body [37] rozhodnutí), že transparentnosti a nediskriminačního postupu zadavatel dosáhne tím, že vybere nejvýhodnější nabídku. Zde je tedy nutno dospět i k opačnému závěru, že pokud byla vybrána nejvýhodnější nabídka, pak takový výběr dodavatele musí být chápán jako transparentní. Žalovaný v této souvislosti dále uvedl (body [39] rozhodnutí), že pokud není dodržen správný procesní postup, pak nelze konstatovat, že byla vybrána nejvýhodnější nabídka. Taková úvaha však neobstojí. To, zda zvítězí či nezvítězí nejvýhodnější nabídka, je otázkou skutkovou, neboť jde o výsledek podle předem daných kritérií, v daném případě navíc objektivních.

16. Nesprávný, nepodložený a současně i spekulativní byl též závěr žalovaného o možném ovlivnění výběrového řízení tím, že osoby nacházející se v přímém či nepřímém poměru k zadavateli mohli své nabídky v otázce smluvních sankcí nebo platebních podmínek přizpůsobit následnému příznivému hodnocení zadavatele. Všechna kritéria, která byla zvolena pro hodnocení nabídek, jsou kritérii objektivními. Nepřipadalo tak v úvahu žádné subjektivní hodnocení za strany hodnotící komise nebo ze strany žalobce. Dopředu bylo zcela zřejmé, jak budou nabídky hodnoceny, tedy kolik dostanou bodů za jaké kritérium i subkritérium podané nabídky. Výhoda, o níž žalovaný spekuluje, by mohla uchazeči vyplynout pouze za situace, kdy by před podáním své nabídky znal nabídky ostatních uchazečů. To se však v daném případě prokazatelně nestalo. Všichni uchazeči tak byli ve stejné situaci a nemohli dopředu vědět, jak budou vypadat ostatní nabídky.
17. Žalovaný se též nevypořádal se zprávou o auditu operace. K tomu přitom žalovaného zavázal krajský soud ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný však pouze konstatoval, že taková zpráva existuje.
18. Pokud jde o povinnost vyloučit člena hodnotící komise, krajský soud i žalovaný původně výslovně uvedli, že žalobce nebyl povinen postupovat dle zákona o veřejných zakázkách. V posléze vydaných rozhodnutích však žalovaný konstatoval, že žalobce byl povinen postupovat dle zákona o veřejných zakázkách, a to konkrétně dle jeho ustanovení vztahujících se k hodnotící komisi. I pokud by ustanovení hodnotící komise bylo považováno za podrobení se režimu zákona o veřejných zakázkách, dle žalobce takové případné podrobení se režimu zákona automaticky nemůže znamenat, že zadavatel má povinnost dodržet všechna jeho ustanovení. Případné porušení některého konkrétního ustanovení mu tak nelze přičítat k tíži. V mezidobí navíc došlo ke změně právní úpravy, kdy s účinností od října 2016 platí nový zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, který zcela zrušil povinnost ustanovovat hodnotící komisi (s výjimkou zakázek o hodnotě vyšší než 300 mil. Kč). I přesto nadále platí, že jednání komise je považováno přímo za jednání zadavatele. V této souvislosti žalobce nesouhlasil s názorem krajského soudu uvedeným ve zrušujícím rozsudku, že na dané řízení nelze aplikovat principy správního trestání, neboť nejde o sankční řízení. I Nejvyšší správní soud v tomto ohledu v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008-45, uvedl, že se jedná o „sankční odvod“. Ve věci by tak měl být uplatněn čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. To by znamenalo, že u žalobce nebylo možné dovodit porušení povinnosti postupovat dle § 74

zákona o veřejných zakázkách, neboť § 42 zákona o zadávání veřejných zakázek již žádnou takovou úpravu neobsahuje. Takové posouzení však žalovaný neprovedl.

19. Žalovaný navíc v bodech [61] rozhodnutí zaměnil příčinu a následek, pokud konstatoval, že žalobce pochybil již jmenováním Ing. M. Z. členem hodnotící komise. Jeho případná podjatost totiž mohla nastat až ve chvíli, kdy byl známý okruh uchazečů, což bylo až k okamžiku otevírání nabídek.
20. Žalovaný pak nerespektoval závazný právní názor krajského soudu též v otázce přiměřenosti stanoveného odvodu. Žalovaný byl v novém rozhodnutí povinen posoudit okolnosti případu, rozsah a závažnost pochybení žalobce. Tomu však nedostál. V bodech [78] a [81] rozhodnutí sice shrnuje jednotlivá skutková zjištění, žádné skutečné posouzení závažnosti a skutečných dopadů na výběrové řízení však rozhodnutí v žádné své části neobsahuje. Z rozhodnutí nelze nijak dovodit, jaký byl dle žalovaného rozsah pochybení žalobce, jaká byla jeho závažnost, a jaký mělo mít toto pochybení vliv na cíl a účel podpořené akce.
21. Žalovaný následně pochybil i při užití správní úvahy při stanovení výše odvodu. Z rozhodnutí přitom nelze žádným způsobem dovodit, o jakou úvahu se vlastně má jednat, neboť není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný přistoupil k matematickému propočtu, který provedl. Z příslušných tabulek nelze ani při nejlepší vůli dovodit, proč konkrétní údaje žalovaný použil tak, jak je uvedl v tabulkách. Navíc způsobem použitým žalovaným v tabulkách částku odvodu vypočítat nelze. V tabulce uvedené v bodech [80] měl být vypočítáván podíl z částky poskytnuté dotace ve výši 994 093 Kč. Celý provedený propočet je nesprávný a nelogický. Žalovaný pro výpočet použil tři společnosti, u kterých vyjádřil míru úcastenství a jednoduše propočtl, že odvod má činit 115 977,52 Kč. Z této tabulky není zřejmé, proč žalovaný u společnosti GLOST, s. r. o., použil 35% podíl, pokud není vysvětleno, kdo má být společníkem a jaký to mělo mít vliv. Pokud by tato tabulka měla skutečně vyjadřovat nějaký vliv, pak by bylo třeba zohlednit také to, že podjatý měl být pouze jeden z více členů hodnotící komise, neboť na jejím rozhodování se podílí všichni její členové. Navíc je třeba činit rozdíl mezi společníkem společnosti a jejím jednatelem, který za společnost jedná navenek. I kdyby se přitom žalovanému skutečně podařilo matematicky vyčíslit možný podíl potenciálního ovlivnění, bylo by třeba dále takový výsledek poměřit konkrétními okolnostmi, závažností a dopady na výběrové řízení jako takové a na výběr dodavatele, což se však nestalo. Způsob výpočtu přitom generuje možné absurdní důsledky, pokud by jej mělo být užito i v jiných obdobných případech. Kupříkladu pokud by jedinou odlišnou okolností byl 100%, tedy nikoli pouze 35%, podíl společníka, který je osobou blízkou některého člena komise, musel by být odvod stanoven v trojnásobné výši, tedy v částce 347 933 Kč. Takový výsledek, kdy by při rozhodování vznikaly tak obrovské rozdíly, nelze považovat za zákonný. Vliv na výběr dodavatele je zde navíc odvozován z výše podílu společníka, kterou však žalobce nemůže nijak ovlivnit. Nemůže tudíž vyjadřovat míru jeho pochybení. Z obdobných důvodů je nesprávný též výpočet provedený v tabulce v bodech [83]. Pokud by v jinak zcela shodném případě byla ve společnostech osoba blízká jediným společníkem a současně i jednatelem, pak by odvod dle takového výpočtu za totéž pochybení měl činit namísto částky 2 491 881,25 Kč, částku 13 644 393 Kč, tedy více než činila poskytnutá dotace. Použité správní uvážení je tudíž nepřezkoumatelné. Není seznatelné, jakými úvahami se při jeho použití žalovaný řídil. Odvod uložený ve výši 11,67 % dotace v jednom případě a ve výši 23,56 % dotace ve

druhém případě je naprosto nepřiměřený okolnostem, závažnosti a dopadům zjištěného pochybení.

22. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i jím předcházející platební výměry zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

23. Ve vyjádření k žalobám žalovaný uvedl, že v době provedení daňové kontroly a vydání platebních výměrů neexistovala relevantní judikatura ani jiný metodický pokyn ke stanovení výše porušení rozpočtové kázně. Přitom i toliko formální či marginální porušení podmínek dotace je dle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel neoprávněným použitím prostředků a podle § 44 odst. 1 téhož zákona porušením rozpočtové kázně. Orgány finanční správy nejsou oprávněny konstatovat, že rozpočtová kázeň nebyla porušena, pokud prokazatelně došlo k porušení rozhodnutí o dotaci, podmínek dotace či zákona. Pro tyto orgány není žádný prováděcí předpis, kterým by se mohly či měly při ukládání odvodu řídit. Nutno zdůraznit, že v daném případě byla daňová kontrola zahájena na základě podnětu poskytovatele předmětné dotace, tedy Ministerstva průmyslu a obchodu. Pokud sám poskytovatel dotace shledá při čerpání dotace pochybení, není možno vůbec uvažovat o tom, že by odvod nebyl uložen. Žalovaný nebyl a není jednou ze stran veřejnoprávního vztahu mezi poskytovatelem a příjemcem dotace, neměl tedy žádný vliv na formulaci stanovených podmínek dotace. Úkolem finanční správy je kontrolovat splnění podmínek dotace. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je poskytovatel dotace tím, kdo schvaluje postup příjemce dotace z odborného hlediska, avšak tyto závěry nejsou pro správce daně závazné, neboť porušení podmínek dotace je oprávněn posoudit jen správce daně.
24. Žalobcem citovaná judikatura ohledně údajně nesprávného závěru žalovaného o neoprávněném použití prostředků je nepřiléhavá, neboť pochází z doby, kdy rozpočtová pravidla nedefinovala, co se rozumí „neoprávněným použitím prostředků“. To však bylo posléze změněno a předmětný neurčitý pojem je specifikován přímo v § 3 písm. e) rozpočtových pravidel. Kvalifikované porušení rozpočtové kázně spočívající v porušení podmínek dotace je tak výslovně stanoveno zákonem.
25. Žalovaný není oprávněn stanovit odvod ve výši 0 Kč v případě, kdy to neumožňuje samotné rozhodnutí o poskytnutí dotace. Odvod „ve výši porušení“ tak je třeba podrobit testu proporcionality, avšak uložit odvod ve výši 0 Kč možné není. Krajský soud v této souvislosti nezavázal žalovaného zjišťováním či dokazováním, zda hodnotící komise byla či nebyla podjatá, což ani nespadá do gesce žalovaného. Pro porušení zásady transparentnosti totiž postačí pouhá teoretická možnost, že výběrové řízení nebylo transparentní. Žalovaný měl posoudit vliv, jaký měla podjatost komise, resp. to, že člen výběrové komise podepsal nepravdivé čestné prohlášení, na výsledek výběrového řízení. Odvod za porušení rozpočtové kázně nespadá do režimu správního trestání, bylo tak na žalovaném, aby posoudil a matematicky vyjádřil, jakým způsobem by mělo nepravdivé prohlášení člena komise ovlivnit čerpání dotace. Pochybení žalobce přitom nelze považovat za drobná či formální.
26. Žalovaný v napadených rozhodnutích uvedl jasně a srozumitelně, že k porušení rozpočtové kázně došlo a jakým způsobem. To vyplývá zejména z právního rámce uvedeného v bodech [15]–[35] napadených rozhodnutí. Stejně tak se vypořádal se všemi

odvolacími námitkami, přičemž není jeho povinností zabývat se každou jednotlivou námitkou.

27. Žalovaný dále v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že žalobce nebyl povinen postupovat podle zákona o veřejných zakázkách a nebyl ani povinen ustavit hodnotící komisi. Pokud ji však ustavil, dostal se tím dobrovolně do režimu zákona o veřejných zakázkách. Žalobce přitom dosud neobjasnil, z jakého důvodu tak učinil, a co ho vedlo k tomu, že do hodnotící komise nominoval osobu, která byla personálně propojena s uchazeči, přičemž v případě zakázky „*Kompletní dodávka technologického zařízení pro výzkumné pracoviště*“ takový uchazeč zakázku dokonce vyhrál. Nelze tedy nyní argumentovat tím, že vůbec ustavena být nemusela.
28. Přitom skutečně mohla být vybrána nejvhodnější nabídka, avšak cena, kterou žalobce argumentoval prostřednictvím znaleckých posudků, byla pouze jedním z hodnocených kritérií. Váha jednotlivých hodnotících kritérií byla nastavena tak, že osoby nacházející se v přímém či nepřímém vztahu k žalobci jako zadavateli mohli své nabídky přizpůsobit jeho následnému příznivému hodnocení, tzn. mohli svoji nabídku přizpůsobit požadavkům. Procentní váha cenového kritéria dosahovala pouze jedné třetiny možného bodového zisku. Minimálně poslední dvě z hodnocených kritérií (tj. platební podmínky a výše smluvní sankce za nedodržení předání díla v Kč/den) jsou plně ovlivnitelná dopředu, tedy jedná se o kritéria závislá na tom, co je uchazeči známo od zadavatele před podáním nabídky.
29. Žalovaný změnil výši odvodu dle pokynu soudu. Výpočet odvodu a správní úvaha odvolacího orgánu je uvedena v bodech [78]–[84] napadených rozhodnutí. Žalovaný posoudil vliv podjatosti člena výběrové komise matematicky zcela v souladu s požadavky soudu, aniž by tento či žalobce uvedli, jakým způsobem k takovému matematickému vyjádření dojít. Žalovaný se domnívá, že se jedná o jediný možný způsob, jak teoretickou podjatost člena komise vůči uchazeči vyjádřit. V rámci kontrolního zjištění u zakázky „*Stavební práce k úpravě výzkumného pracoviště*“ byl odvod stanoven s ohledem na fakt, že uchazeč, který byl personálně propojen s členem komise, nebyl vítězem výběrového řízení. Odvod byl proto stanoven jako podíl ze způsobilých výdajů na danou veřejnou zakázku, konkrétně z částky 994 093 Kč. U zakázky „*Kompletní dodávka technologického zařízení pro výzkumné pracoviště*“ pak mohl být vliv podjatosti člena výběrové komise jednoznačně vyšší, neboť se personálně propojená obchodní společnost stala vítězem zakázky a také další uchazeč byl s žalobcem spojen. Odvod byl vypočten z částky 10 575 000 Kč způsobilých výdajů. Vítězem této zakázky se stala obchodní společnost KOVOFINIŠ KF s. r. o. Zde nutno podotknout, že ke dni 1. 1. 2017 došlo ke změně původní obchodní firmy žalobce AQUACOMP HARD s. r. o. na KOVOFINIŠ s. r. o. (IČO 48154270), a jmění vítěze dané zakázky, obchodní společnosti KOVOFINIŠ s. r. o. (IČO 15058824) přešlo v důsledku vnitrostátní fúze formou sloučení na obchodní korporaci KOVOFINIŠ s. r. o. (IČO 48154270), tedy na žalobce. Tím došlo ke kompletnímu propojení původního žalobce s vítězným dodavatelem zakázky. I toto může sloužit jako určitá indicie o tom, že podjatost mohla být reálná.
30. K námitce nevypořádání se se zprávou o auditu žalovaný s odkazem na judikaturu uvedl, že auditní zpráva může být pro žalovaného podkladem, avšak není jí vázán. Přitom v daném případě to byl právě poskytovatel dotace, kdo správci daně zaslal podnět s žádostí o stanovení odvodu. Kontrolu dodržení podmínek dotace provádí pouze orgány finanční správy. Při zjištění porušení rozpočtové kázně pak jsou povinny uložit odvod. Jeho výše

pak záleží na znění konkrétního rozhodnutí o poskytnutí dotace. V daném případě byla součástí podnětu poskytovatele dotace i informace o tom, že věc byla předána k šetření Policii České republiky, výsledek však není žalovanému znám.

31. Žalovaný dále konstatoval, že daný skutkový stav nemohl podřadit pod § 44 odst. 1 písm. j) rozpočtových pravidel, neboť toto ustanovení nebylo v době porušení rozpočtové kázně součástí rozpočtových pravidel. Z judikatury správních soudů dále plyne, že v daňovém řízení se principy správního trestání neuplatní. Porušení rozpočtové kázně není správním deliktem a odvod není sankcí. Prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu či jiných zdrojů nejsou prostředky vytvořenými vlastní činností žalobce ani jeho majetkem, ale prostředky poskytnutými za určitých předem stanovených a žalobcem schválených podmínek, při jejichž nedodržení je třeba tyto prostředky vrátit zpět do rozpočtu či fondu, z něž byly poskytnuty.
32. Pokud jde o námitky ohledně výpočtu výše odvodu, žalovaný konstatoval, že pro matematické vyjádření vlivu konkrétního porušení podmínek na cíl podpořeného projektu není stanoven žádný zákonný ani podzákonný rámec, a ani soudy v této otázce neposkytují žádný relevantní návod. Ani Nejvyšší správní soud není v této otázce jednotný, o to méně pak správním orgánům poskytuje „návod“, jak tento vliv posuzovat. V takové situaci tedy nelze klást žalovanému k tíži použitý způsob výpočtu. V daném případě je způsob výpočtu a zohlednění skutkové situace zcela namístě a tvoří logický a ucelený závěr.
33. Žalovaný uzavřel, že dle Nejvyššího správního soudu je podmínkou dodržení zásady transparentnosti průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný. Motivy jednotlivých osob participujících na výběru zájemců o veřejnou zakázku (ať již budou tyto motivy plně zákonné, dané pouhou neschopností navenek působit férově a řádně, event. nezákonné, nebo snad dokonce kriminální) jsou v tomto ohledu pro posouzení porušení zásady transparentnosti irelevantní. Porušení zásady transparentnosti nastává nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti.
34. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žaloby zamítl.

IV. Jednání konané dne 11. 8. 2020

35. Při jednání účastníci řízení setrvali na svých již dříve písemně uplatněných argumentech. Žalovaný nad rámec poukázal na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu týkající se uplatnění principu proporcionality ve věcech odvodů za porušení rozpočtové kázně. Soud podrobně konstatoval obsah správních i soudních spisů.

V. Posouzení věci soudem

36. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměry správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloby jsou důvodné**.
37. Přestože krajský soud ve věci již jednou rozhodoval, nutno v první řadě konstatovat, že v mezidobí byly základní zásady rozhodování o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně vymezeny [v zásadě ve shodě se zrušujícím rozsudkem, viz např. jeho bod 58] v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, věc *město Krnov* [rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz], podle něhož každé porušení dotačních podmínek, které není v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeno jako to, jehož nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, zakládá porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je pak třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Týká-li se přitom porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti.

38. V nyní je projednávané věci je v první řadě předmětem sporu, zda se žalobce skutečně dopustil pochybení, jež lze považovat za neoprávněné použití peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, potažmo za porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Žalovaný, vázán právním názorem zdejšího soudu, shledal ve zjištěních č. I a č. II (viz body [78] a [81] rozhodnutí žalovaného) problematickým, že předseda hodnotící komise Ing. M. Z. v rozporu se skutečností podepsal čestné prohlášení o své nepodjatosti, přičemž z jeho strany ani ze strany zadavatele nebyly činěny kroky k zamezení této podjatosti spočívající ve vyloučení tohoto člena hodnotící komise z jejího dalšího působení a jmenování náhradníka na jeho místo, což mohlo ovlivnit výběr dodavatele a znemožňuje hodnocení výběrových řízení coby objektivních a transparentních (zde je nutno stejně jako v bodě [56] zrušujícího rozsudku zopakovat, že vzhledem k nastavení dotačních podmínek nemohlo být žalobci jakožto zadavateli vytýkáno, že se výběrových řízení účastnily osoby s ním propojené, viz též např. čl. 26 *Pravidel pro výběr dodavatelů* v případném spojení s logickým argumentem *a maiori ad minus*, resp. skutečnost, že takové osoby vyzval k účasti na výběrovém řízení).
39. Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, v rozhodném znění, je *neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity*. Pro závěr o porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tedy pro závěr o neoprávněnosti použití poskytnutých peněžních prostředků je klíčovým vyhodnocení otázky, zda provedením výdeje těchto prostředků byla porušena některá ze stanovených povinností či podmínek. V tomto ohledu je přitom zcela zásadním posouzení komplexního právního rámce, za nějž byly předmětné peněžní prostředky jejich příjemci poskytnuty (dále též jen „dotační podmínky“).
40. V rámci této problematiky žalobce tvrdil, že z jeho strany nedošlo k porušení dotačních podmínek. Zde je ovšem nutno v první řadě odmítnout jako příliš zužující výklad žalobce, podle nějž je pojem „neoprávněné použití prostředků“ třeba chápat tak, že příjemce užije finanční prostředky jinak než pro účel poskytnuté dotace. Jak plyne ze shora uvedené judikatury, neoprávněným použitím prostředků, potažmo porušením rozpočtové kázně, je

jakékoli porušení dotačních podmínek, s výjimkou těch, která jsou samotnými dotačními podmínkami považována za nepodstatná. Porušením rozpočtové kázně tak nepochybně mohou být i situace, kdy poskytnuté prostředky byly použity plně na předpokládaný účel. Nicméně použití poskytnutých prostředků na daný účel je jednou z okolností, k níž je třeba přihlížet při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně.

41. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud v bodech [22]–[24] rozsudku ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39, věc *Oddíl národní házené 1. NH BRNO*, „[...] *individuální okolnosti porušení rozpočtové kázně se musí promítnout do výše odvodu, byť shledané pochybení zasahuje celý objem poskytnuté dotace. [...]*“. Orgány finanční správy přitom „*musí posoudit, jaký konkrétní dopad měla tato porušení na čerpání dotací, a poté musí stěžovatel důsledně zvážit, jakým způsobem by se změnilo využití poskytnuté dotace, kdyby byly finanční prostředky využity zcela v souladu s jejími podmínkami. Právě na základě tohoto rozdílu musí být následně stanoven i odvod.*“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud dodal, že „[s]oučasné však musí být posouzeno, zda a v jaké míře byl naplněn konkrétní účel poskytnuté dotace.“ Povinnosti vyhodnotit při posuzování výše odvodu naplnění účelu dotace se orgán finanční správy „*nemůže vyhnout i přes to, že považuje porušení rozpočtové kázně za tak závažné, že ovlivnilo celé čerpání finančních prostředků. [...] Jistěže není dovolena svévole příjemce při čerpání dotací, a jistěže se příjemce nezabývá povinností plného odvodu jen tím, že naplní účel dotace.*“ Zásadní pochybení při čerpání dotací může v souladu se zásadou proporcionality výrazně převážit nad splněným účelem dotace při stanovování výše odvodu „[n]icméně i v takových krajních situacích je nutné naplnění účelu dotace zohlednit.“
42. V nyní projednávané věci orgány finanční správy nerozporovaly, že by nebyl naplněn účel dotace, měly však za to (viz body [37]–[39] napadených rozhodnutí žalovaného), že žalobce coby zadavatel pochybil ve svých povinnostech v průběhu výběrových řízení, tedy nedodržel všechny své povinnosti, přičemž v případě nedodržení správného procesního postupu v průběhu výběrového řízení „*není možné jen na základě odpovídající výše ceny díla konstatovat, že byla vybrána nejvýhodnější nabídka.*“ Tato pochybení dle žalovaného (viz body [79] a [82] napadených rozhodnutí) vedla k porušení podmínky uvedené v části *Obecná pravidla* bodu 4 *Pravidel pro výběr dodavatelů*, že výběr dodavatele musí být objektivní, transparentní a nediskriminační, což mělo za následek porušení povinnosti plynoucí z hlavy I. čl. II. odst. 2 písm. d) *Podmínek poskytnutí dotace*, totiž postupovat při výběru dodavatelů podle *Pravidel pro výběr dodavatelů*.
43. Je nepochybné, že žalobce v průběhu výběrových řízení jmenoval pro každé z nich hodnotící komisi. Přestože lze považovat za poněkud nepřesné (neboť z ničeho výslovně nevyplývá) tvrzení žalovaného uvedené v bodech [60] a [61] napadených rozhodnutí, že žalobce na „*předmětná výběrová řízení*“ či „*na sebe*“ coby zadavatele „*dobrovolně aplikoval přísnější úpravu zákona o veřejných zakázkách*“, je zřejmé, že minimálně ustanovením § 74 zákona o veřejných zakázkách se žalobce ve svém postupu inspiroval. Ostatně ve shodě s odstavcem 7 tohoto paragrafu členové hodnotící komise dne 6. 10. 2009 vyplňovali *Čestná prohlášení o nepodjatosti člena hodnotící komise*. Za této situace je ovšem oprávněný závěr žalovaného, že v případě instalace hodnotící komise v rámci výběrových řízení bylo povinností žalobce coby zadavatele postupovat tak, aby členové hodnotící komise nebyli ve vztahu k veřejné zakázce a k uchazečům podjatí, přičemž tento požadavek lze vyvodit přímo z podmínky transparentnosti a objektivnosti výběrového řízení (zakotvené v *Pravidlech pro výběr dodavatelů*), neboť z ní plynoucí požadavek nepodjatosti je institutu hodnotící komise vlastní (postačí tedy toliko podpůrné využití § 74 zákona o veřejných

zakázkách). Soud se již ve zrušujícím rozsudku (viz bod [52]) „ztotožnil se závěrem správních orgánů, že Ing. M. Z. vyplnil nepravdivě (soud nehodnotí subjektivní stránku tohoto jednání) čestná prohlášení o nepodjatosti člena hodnotící komise ze dne 6. 10. 2014. Se společnostmi GLOST, s. r. o., ENVICOMP s. r. o., a KOVOFINIŠ KF, s. r. o., jej pojil poměr (ať již přímý či nepřímý, prostřednictvím jeho otce) plynoucí z údajů uvedených v obchodním rejstříku. Vzhledem k podstatě institutu podjatosti lze dospět k závěru, že již tyto údaje samy o sobě mohou vzbuzovat objektivní pochybnosti o nestrannosti dotčené osoby.“ Není důvodu na tomto hodnocení cokoli měnit. Z hlediska prvního kroku, tedy k přijetí závěru, zda došlo k porušení dotačních podmínek (byť třeba i marginálnímu), tedy rozhodnutí žalovaného ob stojí.

44. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že žalovaný v bodech [61] napadených rozhodnutí nepřesně (a též poněkud nekonzistentně ve vztahu k jiným částem odůvodnění, viz např. body [78] či [81]) konstatoval, že žalobce coby zadavatel nedostál své povinnosti vybrat dodavatele objektivně a transparentně tím, že „do hodnotící komise jmenoval Ing. M. Z., kterého s výše uvedenými uchazeči spojoval osobní vztah“. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako celku je totiž zřejmé, že žalovaným shledané pochybení spočívalo nikoli v tom, že Ing. M. Z. byl jmenován členem hodnotící komise, ale v tom, že byl v této funkci ponechán, ačkoli jej bylo možné považovat za podjatého ve vztahu k uchazečům. Klíčová je v tomto ohledu okolnost, že na postupu hodnotící komise se účastnila osoba, jejíž poměr k některým uchazečům objektivně vzbuzoval pochyby o její nepodjatosti, a žalobce v takové situaci zůstal pasivní.
45. Stejně tak na daném závěru nic nemění ani žalobcovy tvrzení ohledně nedostatku potenciality ovlivnění výběrového řízení. Tu je nutno poukázat na samotnou povahu institutu ne/podjatosti, který je užíván právě za účelem odstranění pochyb o možném, tedy i toliko potenciálním, ovlivnění výsledku rozhodovacího procesu. Jak žalovaný správně podotkl v bodech [62] napadených rozhodnutí, „byl v rozhodovacím procesu přítomen prvek, který nebyl v souladu se zásadami objektivnosti a transparentnosti“. Podle judikatury správních soudů týkající se veřejných zakázek (viz body [43] a [44] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159, č. 2189/2011 Sb. NSS, věc *Karlovarská losovačka*), není požadavek transparentnosti obecně „splněn tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele“. Na podkladě judikatury Soudního dvora EU, podle níž princip transparentnosti představuje „vůdčí zásadu pro celé zadávací řízení“, k čemuž „patří rovněž například přezkoumatelnost rozhodnutí zadavatele a obecně objektivní postup během zadávacího řízení“, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný. Motivů jednotlivých osob participujících na výběru zájemců o veřejnou zakázku (ať již budou tyto motivy plně zákonné, dané pouhou neschopností navenek působit férově a řádně, event. nezákonné, nebo snad dokonce kriminální) jsou v tomto ohledu pro posouzení porušení zásady transparentnosti irelevantní. Porušení zásady transparentnosti nastává nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti.“
46. Podstata žalobcovy námitky však tkvěla zejména v upozornění na rozdíl mezi ovlivněním výběru nejvhodnější nabídky a ovlivněním zadávacího řízení, s tím, že v dané věci byl uložen odvod za ovlivnění výběrového řízení, aniž by však toto mělo vliv na výběr nejvhodnější

nabídky. Tato úvaha je do jisté míry relevantní, nikoli však při posuzování samotného porušení dotačních podmínek, ale až v rámci stanovení výše odvodu (viz níže).

47. Ostatně nejen tato námitka, ale i některé další žalobní body míří do fáze, v níž orgán finanční správy stanovuje výši odvodu za porušení rozpočtové kázně. Dle žalobce jsou uložené odvody naprosto nepřiměřené okolnostem, závažnosti a dopadům zjištěného pochybení. Zároveň žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost úvahy, na jejímž základě žalovaný stanovil výši odvodu.
48. Jak uvedeno již výše, zdejší soud v bodech [58] až [60] zrušujícího rozsudku shledal, že žalovaný nedostatečně zvážil jednotlivé okolnosti daného případu a odvod stanovil neproporcionálně ve vztahu ke všem okolnostem. K obdobnému závěru soud dospěl i nyní.
49. Zde je nutno v první řadě uvést, že stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je výsledkem správního uvážení, jehož zákonnost je soudem přezkoumatelná jen v omezeném rozsahu vymezeném v § 78 odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Při posuzování zákonnosti uloženého odvodu je tak správní soud k žalobní námitce oprávněn pouze hodnotit, zda správní orgán při stanovení jeho výše zohlednil všechna zákonem či judikaturou stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši odvodu jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil.
50. Přestože žalovaný v nových rozhodnutích snížil uložené odvody, nutno dát za pravdu žalobci, že odůvodnění těchto rozhodnutí postrádá skutečné *vyhodnocení* všech podstatných okolností. Jedná se spíše o výčet jednotlivých skutečností, z nichž žalovaný vycházel, spojený s poměrně nevhodně zvoleným a blíže nevysvětleným modelem výpočtu částek odvodu.
51. V těchto souvislostech je třeba se ještě vrátit k zásadnímu závěru žalovaného, že ponechání podjatého člena v hodnotících komisích mohlo „*ovlivnit výběr dodavatele, což znemožňuje hodnotit výběrové řízení jako objektivní a transparentní*“ (body [78] a [81] rozhodnutí žalovaného). Jak již soud uvedl výše, při hodnocení porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet z komplexního právního rámce týkajícího se daného poskytnutí peněžních prostředků, tedy z dotačních podmínek jako celku. Je třeba zdůraznit, že případné nepřesné, neurčité či příliš benevolentní nastavení podmínek ze strany poskytovatele dotace nelze přičítat k tíži příjemci dotace.
52. Pokud tedy žalovaný v bodech [76] napadených rozhodnutí „*vyzdvihuje skutečnosti týkající se vedení zadavatele*“ a poukazuje na to, že dva členové hodnotících komisí Ing. M. Z. a Ing. P. K. byli v době konání předmětných výběrových řízení prokuristy žalobce coby zadavatele a zároveň jeho společníky (každý s obchodním podílem 6 %), není zcela zřejmé, kam tímto sdělením míří, neboť zákon, ani poskytovatelem dotace stanovené podmínky účast takových osob v hodnotící komisi nezakazuje. Ostatně je zcela běžné, že členy hodnotících komisí jsou např. zaměstnanci zadavatele. V projednávané věci navíc nemusely být hodnotící komise vůbec zřízeny. V takovém případě by zadavatel nabídky hodnotil sám, přičemž by tak vzhledem ke své povaze (právníká osoba) činil prostřednictvím za něj jednajících osob fyzických.
53. Pokud se přitom žalovaný snažil poukázat na personální či majetkovou propojenost zadavatele s některými uchazeči, nutno zopakovat, že ani tuto okolnost zákon, ani

poskytovatelem dotace stanovené podmínky, nezakazují. Naopak bod 26. *Pravidel pro výběr dodavatelů* výslovně počítá s možností zadání zakázky ekonomicky propojené osobě. Ve vztahu k žalobci však žádný z uchazečů definici ekonomicky propojené osoby nesplňoval, přičemž ani orgány finanční správy porušení tohoto bodu *Pravidel pro výběr dodavatelů* neshledaly (viz např. str. 10, 11 zprávy o daňové kontrole). Nutno dodat, že vzhledem k časovým souvislostem je v tomto ohledu zcela bez relevance též informace uvedená žalovaným ve vyjádření k žalobám ohledně fúze sloučením žalobce s vítězným uchazečem KOVOFINIŠ KF, s. r. o., ke dni 1. 1. 2017.

54. Žalovaný dále v bodě [77] napadených rozhodnutí, zřejmě za účelem zdůraznění potenciálu osob nacházejících se v přímém či nepřímém vztahu k zadavateli ovlivnit výsledek výběrového řízení, poukázal na nastavení váhy jednotlivých hodnotících kritérií s tím, že „*minimálně poslední dvě z hodnocených kritérií (tj. platební podmínky a výše smluvní sankce za nedodržení předání díla v Kč/den) jsou plně ovlivnitelná dopředu*“, a jedná se tak „*o kritéria závislá na informační potenci uchazečů*“. Aniž by soud blíže rozebíral spekulativní povahu uvedeného závěru, nutno konstatovat, že poukázal-li žalovaný na takto definované potenciální narušení transparentnosti a objektivity předmětných výběrových řízení, nebylo zároveň nic jednoduššího, než ověřit, zda takové možnosti odpovídají též výsledky těchto řízení. Tak žalovaný neučinil. Přitom ze zprávy o daňové kontrole (str. 8, 9) je zřejmé, že uchazeč GLOST, s. r. o., ani v jednom ze zmiňovaných kritérií neobdržel nejvíce bodů (za platební podmínky 2 body, za výši smluvní sankce 1 bod), ve druhém výběrovém řízení pak za obě tato kritéria získal nejvíce bodů s žalobcem „nepropojený“ uchazeč GALATEK a. s. (po 3 bodech; uchazeč KOVOFINIŠ KF, s. r. o., získal po 2 bodech, uchazeč ENVICOMP s. r. o. pak dokonce po 1 bodu). Není tedy patrné, že by ke skutečnému využití „*informační potence uchazečů*“ v tomto ohledu skutečně došlo.
55. Ostatně v napadených rozhodnutích zcela chybí úvaha o tom, zda vada v postupu žalobce měla skutečný, reálný vliv na výsledek výběrových řízení, potažmo na naplnění účelu dotace (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci věc *Oddíl národní házené 1. NH BRNO*). V tomto ohledu přitom rozhodně nelze přehlédnout, že zřízení hodnotící komise nebylo povinné. Nebyla-li by tedy tato komise zřízena, hodnotil by podané nabídky sám zadavatel, jehož největší podílník Ing. J. Z. je osobou s přímým vztahem k některým uchazečům, přičemž však tato skutečnost sama o sobě není v rozporu s nastavenými dotačními podmínkami. Za povšimnutí pak rozhodně stojí též skutečnost, že předmětná výběrová řízení byla otevřená, a jejich zadání bylo zveřejněno v Obchodním věstníku.
56. V uvedených souvislostech žalobce argumentoval též bodem 25. části Závěrečná ustanovení *Pravidel pro výběr dodavatelů*, který zní: „*Pro naplnění podmínky nediskriminačního a transparentního výběru dodavatele je nutné, aby zadavatel vybral vždy nejvýhodnější nabídku*.“ Zde soud nesouhlasí s názorem žalobce, podle něhož je v případě výběru nejvýhodnější nabídky nutno považovat výběr dodavatele bez dalšího za nediskriminační a transparentní (byť ve prospěch tohoto výkladu může vyznívat např. i poslední věta v bodech [37] napadených rozhodnutí žalovaného). Obsahem vykládaného ustanovení je toliko vyjádření podmínky, že výběr dodavatele nebude považován za nediskriminační a transparentní, pokud zadavatel nevybere nejvýhodnější nabídku, ať už pro to bude mít jakékoli důvody. Taková podmínka však neříká ničeho o tom, že by výběr dodavatele

nemohl být považován za diskriminační či netransparentní (ať již z jakýchkoli důvodů), i když bude vybrána nejvýhodnější nabídka.

57. Otázkou, zda byly vybrány nejvýhodnější nabídky, se však žalovaný komplexním způsobem blíže nezabýval, resp. se této problematice toliko dotkl v bodech [37] až [39] napadených rozhodnutí při vypořádání odvolací námitky poukazující na znalecké posudky na cenu stavby a hodnoty díla, přičemž dospěl k závěru, že podle výsledných cen byly vybrané nabídky nejvýhodnějšími, nicméně vzhledem k nedodržení správného procesního postupu v průběhu výběrového řízení nelze určit nejvýhodnější nabídku toliko podle ceny díla. Takový přístup spočívající v nadřazování formálních hledisek nad materiálními je však příliš striktní a v daném případě neodpovídá skutkovému stavu věci. Je zřejmé, že v průběhu výběrových řízení může dojít k pochybením či vadám, jejichž následkem dojde k potření hospodářské soutěže či k zatemnění průběhu výběrového řízení a jeho výsledků. Je však otázkou, zda k takovým následkům reálně došlo v nyní projednávaných věcech. Např. ze *Zprávy o auditu operace* ze dne 15. 2. 2010, č. j. 22876/12/01240/01200, zpracované Ministerstvem průmyslu a obchodu, takový závěr vůbec neplyne, přestože i auditní orgán shledal pochybení v obsazení hodnotící komise. Žalovaný se v napadených rozhodnutích k obsahu auditní zprávy nikterak nevyjádřil, přestože na ni žalobce výslovně poukazoval, a přestože i zdejší soud měl v bodě [59] zrušujícího rozsudku, a to při respektování autonomie správce daně při posuzování rozpočtových dopadů pochybení příjemců dotací, za to, že by obsah auditní zprávy neměl ze strany orgánů finanční zprávy zůstat nepovšimnut. Zde je nutno zdůraznit, že názor poskytovatele dotace, stejně jako např. ani rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o spáchání deliktu dle zákonů upravujících zadávání veřejných zakázek, nejsou pro správce daně při posuzování porušení rozpočtové kázně, jakož i v otázce stanovení výše odvodu, závaznými (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016-42, věc *T-STRING Pardubice*, či ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 Afs 281/2016-86, č. 3647/2017 Sb. NSS, věc *Krajská zdravotní*). Přestože však správce daně tyto otázky posuzuje nezávisle, je přinejmenším vhodné, aby se k námitce uvedenými výstupy zabýval a k případným rozporům se, byť třeba i jen stručně a např. s vysvětlením rozdílných předmětů řízení, vyjádřil.
58. V bodech [78] a [81] napadených rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce coby zadavatel nečinil kroky k zamezení působení podjaté osoby v hodnotících komisích. Podle jeho názoru tato „*skutečnost mohla ovlivnit výběr dodavatele, což znemožňuje hodnotit výběrové řízení jako objektivní a transparentní*“. Přestože však následně žalovaný v obou zmiňovaných bodech uvedl, že „*posoudil toto porušení odvolatele, míru jeho závažnosti a dopady tohoto pochybení na plnění účelu poskytnuté dotace s ohledem na plnění podmínek Rozhodnutí MPO*“ (k čemuž byl vyzván ve zrušujícím rozsudku), ve skutečnosti tak neučinil, neboť posléze vždy toliko provedl výčet jednotlivých skutkových zjištění, aniž by však reálně a výslovně vyhodnotil, jaký dopad tyto jednotlivé okolnosti samostatně i ve svém souhrnu (a ve spojení se všemi ostatními splněnými dotačními podmínkami – viz též např. *Přílohu č. 1 ke Zprávě o auditu operace ISAO 201/12/OPPI*), měly na míru objektivitu a transparentnosti daných výběrových řízení, na výběr nejvýhodnější nabídky, jakož i na plnění účelu poskytnuté dotace.
59. Konkrétněji se v tomto ohledu žalovaný vyjádřil toliko v bodě [81] napadených rozhodnutí, v jehož předposlední odrážce uvedl, že „*[m]íra podjatosti v rámci zjištění č. II je zásadnější (vliv kombinace jednatel + společník a přímého + nepřímého poměru) v porovnání*

s mírou podjatosti v případě zjištění č. I (pouze společník a nepřímý poměr)“. Tento závěr však formuluje pouze vzájemný poměr závažnosti a dopadů porušení rozpočtové kázně mezi těmito dvěma pochybeními, o jejich vyhodnocení ve vztahu k celku nevypovídá ničeho.

60. Celkové hodnocení žalovaného tudíž vyplývá jen z jeho číselného vyjádření (ve vztahu k zjištění č. I dílčí odvod ve výši 11,67 % z dotace poskytnuté na „*Stavební práce k úpravě výzkumného pracoviště*“, a ve vztahu k zjištění č. II dílčí odvod ve výši 23,56 % z dotace poskytnuté na „*Kompletní dodávku technologického zařízení pro výzkumné pracoviště*“) plynoucího z tabulek č. 1 a č. 2 uvedených pod body [80] a [82] napadených rozhodnutí. K těmto tabulkám je ovšem, ve shodě s tvrzením žalobce, nutno uvést, že v odůvodnění napadených rozhodnutí není blíže vysvětleno, na základě jakých důvodů žalovaný zvolil právě jím použitý mechanismus výpočtu odvodu.
61. Žalovaný v této souvislosti ve vyjádření k žalobě konstatoval, že podle jeho názoru se jednalo o jediný možný způsob, jak teoretickou podjatost člena hodnotící komise vyjádřit. Současně konstatoval, že z judikatury neplyne jednoznačný návod, jak výši odvodu stanovit. S těmito tvrzeními ovšem nelze souhlasit. Stanovení správné výše odvodu samozřejmě není banální problematikou. Jeho podstatou je správné uvážení. Zákonodárce tedy v tomto ohledu poskytuje správním orgánům jistou míru volnosti. Pro stanovení výše odvodu tak není třeba dávat jednoznačný návod, k jeho stanovení mohou vést různé cesty, podstatné však je, aby úvaha správního orgánu byla jasně vyjádřena, aby byla přezkoumatelná, aby byly vzaty v potaz všechny relevantní podstatné okolnosti, aby přístup správního orgánu nebyl svévolný a aby výsledek odpovídal všeobecné představě o rozumnosti výsledného řešení. Jinak řečeno, z hlediska přezkumu správního uvážení zajisté není úkolem soudu určovat, zda odvod měl být stanoven v té či oné výši, jako spíše hodnotit, zda úvahy o výši odvodu jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky. Takové ovšem úvahy žalovaného v nyní projednávaných věcech nejsou.
62. Protože bližší odůvodnění použití výpočtových tabulek v napadených rozhodnutích chybí, lze se s ohledem na obsah tabulek (konkrétně s ohledem na to, že jako základ výpočtu byla vždy považována celá částka poskytnuté dotace) pouze domnívat, že shledaným porušením žalovaný přisuzoval až 100% potenciál dopadu na otázku dodržení dotačních podmínek (zjednodušeně řečeno tabulka umožňuje dospět k závěru o odvodu ve výši 100 % poskytnuté dotace). Již tento výchozí předpoklad je dle soudu vzhledem k okolnostem stěží přijatelný. I kdyby však byl sám o sobě oprávněný, nutno přitakat žalobci, který poukázal na zjevnou absurditu nastavení výpočtového mechanismu. Např. v tabulce č. 1 žalovaný dospěl k závěru, že míra netransparentnosti a neobjektivity výběrového řízení (a tedy relativní vyjádření výše odvodu) činila 11,67 %. Pokud by však v jinak shodném případě obchodní podíl Ing. J. Z. na neúspěšném uchazeči GLOST, s. r. o., činil 100 %, míra netransparentnosti a neobjektivity výběrového řízení by se skokově zvýšila na 33,33 %. Pokud by dále (teoreticky vzato) zároveň Ing. J. Z. měl 100% podíl též na dalším neúspěšném uchazeči STAVOKOMP SERVICE s. r. o., činila by míra závažnosti žalobcova pochybení najednou 66,66 %. Takové rozdíly plynoucí z mechanické aplikace žalovaným nastaveného algoritmu jsou však ve vztahu k samotnému základu žalobcova pochybení a jeho důsledků zcela neodůvodnitelné a prokazují, že žalovým zvolená metoda výpočtu dílčích odvodů byla vybrána zjevně nesprávně.
63. Na jedné straně tedy v rozhodnutích žalovaného chybí skutečné výslovné posouzení míry závažnosti shledaného pochybení žalobce, kdy navíc některé okolnosti zůstaly upozaděny, na druhé straně žalovaný bez bližšího vysvětlení aplikuje výpočtové tabulky, jejichž

nastavení však generuje zjevně nevhodné výsledky. Na základě shora uvedeného lze mít za to, že žalovaným stanovené míry dílčích odvodů nejsou řádně podloženy a jako takové vybočují z mezí rozumného posouzení závažnosti vždy jediného porušení povinností stanovených dotačními podmínkami. Tento závěr je tudíž důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí žalovaného.

64. Žalobce se ovšem mylí, pokud poukazoval na sankční povahu řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně s tím, že by měla být v řízení aplikována pozdější právní úprava, je-li pro porušitele příznivější. V tomto ohledu přitom postačí citovat z judikatury Nejvyššího správního soudu, který např. v bodě [26] rozsudku ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39, věc *Oddíl národní házené 1. NH BRNO*, uzavřel, že „[o]dvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí za správní delikt, tudíž se při jeho ukládání neuplatní zákonné instituty určené pro oblast správního trestání“. Vycházel přitom z rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, věc *Dopravní společnost Zlín-Otrokovice*, v němž se týž soud povahou odvodu zabýval obsírněji a jeho argumentace dává komplexní odpověď na podstatu žalobního bodu uplatněného v nyní projednávané věci: „*Porušení rozpočtové kázně však správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Byť se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání (zde konkrétně institut soudní moderace trestu) či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních norem jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti právní normy. Sankci v tomto širším slova smyslu pak od sankce v užším slova smyslu (tj. sankce trestní) odlišuje mj. cíl sankce. Přitom především cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Jestliže totiž dotace, v rámci níž jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky, nebyla zcela nebo z části využita ve prospěch stanovené priority, není důvodu, aby tyto prostředky zůstávaly v rukou soukromého subjektu. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu.*“
65. Pokud pak žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci z hlediska podřazení skutkového stavu pod právní normu, nutno konstatovat, že jím preferované písmeno j) bylo do § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel doplněno novelou rozpočtových pravidel provedenou zákonem č. 465/2011 Sb., a to s účinností od 30. 12. 2011. Orgány finanční správy zjištěný skutkový stav podřadily pod právní úpravu účinnou v době porušení rozpočtové kázně a správně tak aplikovaly § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Tento žalobní bod tudíž není důvodný.

VI. Závěr a náklady řízení

66. Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nezákonnými. Proto je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

67. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
68. Žalobce dosáhl v řízení o žalobách plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Protože soud rozhodoval o dvou spojených věcech, aplikoval též § 12 odst. 3 advokátního tarifu. Sazbu mimosmluvní odměny tak stanovil dle součtu tarifních hodnot spojených věcí, tedy ve výši 5 100 Kč za jeden úkon právní služby (§ 7 bod 5. advokátního tarifu). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 5 100 Kč, a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 12 odst. 3, § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 16 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 3 402 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky za žaloby ve výši 6 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 25 602 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. srpna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu